

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΪΔΗΣ

Εισαγωγικά Οί μαθητές και κατ' επέκταση όλοι οί χριστιανοί που θέλουν και ζοῦνε σύμφωνα με τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὸν Κύριο στὸ εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου ὡς τὸ φῶς καὶ τὸ ἅλας τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς πόλη που βρίσκεται χτισμένη πάνω σὲ ὄρος καὶ φαίνεται ἀπὸ παντοῦ. Τονίζοντας τὶς κοσμοσωτήριες διαστάσεις ἐνὸς τέτοιου τρόπου ζωῆς, που προκύπτει ἀπὸ τὴν σύνδεση τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου με τὴν θεία ζωὴ καὶ εἶναι καρπὸς τῆς ἐλεύθερης βούλησης καὶ τῆς συνέργειάς του με τὸν ἐνεργοῦντα Τρισυπόστατο Θεὸ – ὁ Ὅποιος τὸν ἐξομοιώνει μαζί του καὶ ἀπὸ θνητὸ τὸν καθιστᾷ κατὰ χάριν Θεό, ὥστε οί χριστιανοί διὰ τῆς μετοχῆς τοὺς αὐτῆς καὶ τὴ λαμπρὴ ἐνάρετη καὶ μεστὴ ἀπὸ καλὰ ἔργα ζωὴ τους, νὰ ἐξελίσσονται σὲ μαγνήτη που ἔλκει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν πλάνη στὴν ἀλήθεια, ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας στὸ φῶς τῆς ζωῆς, ὥστε νὰ ἐπιστρέφουν στὴν ἀληθινὴ ζωὴ καὶ νὰ ἀποδίδουν ὀρθὴ δόξα στὸν μόνο ἀληθινὸ Θεό.

Μιά τέτοια πόλη ψηλὰ κτισμένη, ὥστε νὰ μὴ διαφεύγει τὴν προσοχὴ τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ νὰ τοὺς ἔλκει κοντὰ της, γιὰ νὰ τοὺς προσφέρει ἀνάπαυση καὶ ἓνα τέτοιο φῶς που νὰ φωτίζει τὸν κόσμο, ὁ ὅποιος περιπλανιέται στὸ σκοτάδι ἀλλὰ καὶ ἓνα τέτοιο ἅλας που ἐπιφέρει θεραπεία στὴ σήψη, τὴν ὁποία πληρώνει ἡ ἀμαρτία στὸν ἄνθρωπο, ὑπῆρξε καὶ ὁ μακαριστὸς Γέροντας Ἰωάννης τοῦ Νεοχωρίου. Ὁ λαμπρὸς αὐτὸς γέροντας τοῦ καιροῦ μας ἔλαμψε με τὴν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ζωὴ του στὴν ταλαιπωρημένη γενεὰ μας, ἡ ὁποία με τὴν πορεία της στὴ δικὴ της ἔρημο δοκιμάζεται στὴν κρίση καὶ τὴν ὀδύνη τῆς μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ ἐποχῆς μας.

Παιδικὰ καὶ νεανικὰ χρόνια. Ὁ πατὴρ Ἰωάννης Καλαΐδης γεννήθηκε στὸ Καμαρωτὸ Σερρῶν ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς, τὸν Χρυσόστομο καὶ τὴ Θεοδώρα, στὶς 8 Μαΐου τοῦ 1925, ἡμέρα ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Πῆρε ἔτσι τὸ ὄνομα τοῦ εὐαγγελιστοῦ καὶ ἀγαπημένου μαθητοῦ τοῦ Κυρίου μας, Ἰωάννη – ἐνέργεια που φανερώνει τὸν φόβο Θεοῦ ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπη που εἶχαν οί γονεῖς του πρὸς τὴν ἐκκλησία καὶ τοὺς ἁγίους της.

Σημαντικὸ ρόλο στὸ ἔναυσμα τῆς καλῆς πνευματικῆς του πορείας ὑπῆρξε τὸ πρόσωπο τῆς μητέρας του, ἡ ὁποία ἦταν γυναίκα με πίστη καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὴν ἐκκλησία του. Ἡ Θεοδώρα ἤθελε τὰ παιδιά της νὰ ἔχουν Θεὸ μέσα τους καὶ ἔτσι τὰ καθοδηγοῦσε στὴν προσευχὴ καὶ στὸν τακτικὸ ἐκκλησιασμό. Ἡ θεοφοβούμενη αὐτὴ γυναίκα εἶχε τὴν καταγωγὴ της ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία, τὸν Ὀλυμπο τῆς Βιθυνίας. Στὸ ὄρος αὐτὸ τὰ βυζαντινὰ χρόνια γεννήθηκε καὶ ἄκμασε μία ὀλόκληρη μοναστικὴ πολιτεία ὁμολογῆ στὸ πνευματικὸ ὕψος τῆς Θηβαΐδος τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς μοναστικῆς Ἀθωνικῆς πολιτείας τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καὶ ἡ ὁποία ἔδωσε στὴν ἐκκλησία πλῆθος ἁγίων, ἀσκητῶν καὶ μαρτύρων. Στὰ χαλεπὰ χρόνια τῆς εἰκονομαχίας τὰ μοναστήρια ὑπῆρξαν φάρος καὶ προπύργιο τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς ὀρθοπραξίας. Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ ἐπήρειασε τοὺς ἀνθρώπους τῆς περιοχῆς καὶ ἔφτασε ἕως καὶ τὴν ἐποχὴ τῆς μητέρας του Θεοδώρας. Ἔτσι, ὅταν κατὰ τὴ μικρασιατικὴ καταστροφὴ βίωσαν τὸν ξεριζωμὸ ἀπὸ τὰ πατρία ἐδάφη τους καὶ ἔχασαν τὴν ὑλικὴ τους περιουσία, κατάφεραν νὰ κρατήσουν μέσα τους τὴν πνευματικὴ περιουσία που γνώρισαν.

Ὁ Γέροντας εἶχε μεγάλη ἀγάπη γιὰ τὴν μάνα του, ἔτρεφε μεγάλη ἀδυναμία

πρὸς τὸ πρόσωπό της, ἔτσι ὥστε ἀπὸ τὴν μικρὴ του ἡλικία στὸ Καμαρωτὸ Σερρῶν νὰ γίνεται δέκτης τῶν πνευματικῶν ἀντανακλάσεων, ποὺ κληρονόμησε ἐκείνη καὶ ἐκ τῶν ἀντανακλάσεων αὐτῶν νὰ διαμορφώνεται μέσα του ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸν Θεό.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Γέροντα διέφερε ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν ἄλλων παιδιῶν ποὺ ὡς προτεραιότητά τους εἶχαν τὸ παιχνίδι, κάτι πολὺ φυσικὸ γιὰ τὴν ζωὴ τους. Ὁ ἴδιος ἦταν σοβαρὸς καὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ἐκκλησία καὶ τὴν παραμονὴ μέσα σ'αὐτήν. Θαύμαζε τὴν ζωὴ τοῦ λειτουργοῦ καὶ ἤθελε καὶ ὁ ἴδιος νὰ διακονήσῃ τὸν Θεὸ μὲ τὸ ἴδιο ἱερὸ ἔργο. Εἶχε ἐπιθυμία νὰ γίνῃ κληρικὸς, νὰ ἀνήκει στὸν κλῆρο τοῦ Κυρίου καὶ νὰ ποιμάνῃ τὰ λογικὰ πρόβατα, τὴν ποιμνὴν, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς προσέφερε τὸ αἷμα του καὶ τὴν ζωὴ του θυσία στὸν Ἐπουράνιο Πατέρα του. Ἔλεγε χαρακτηριστικά: «καθὼς θυμᾶμαι τὸν ἑαυτό μου, πῆγαινα τακτικὰ στὴν ἐκκλησία καὶ βοηθοῦσα τὸν ἱερέα στὸ ἱερὸ βῆμα, καὶ ἔλεγα νὰ μὲ ἀξιώσει καὶ μένα ὁ καλὸς Θεὸς νὰ γίνω ἕνας ἱερεὺς καὶ νὰ τὸν ὑπηρετήσω, καὶ ὁ καλὸς Θεός, ποὺ ἀκούει τὰ πάντα, ἄκουσε τὴν παιδική μου προσευχή».

Ὁ Γέροντας βίωσε πολλὰ θαυμαστὰ γεγονότα στὴν ζωὴ του καὶ ἡ διήγησή του βίου του θυμίζει τὰ συναξάρια τῶν ἀγίων, τὰ ὁποία εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἀνάλογες διηγήσεις καὶ προκαλοῦν ἐκπληξή στους ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν ἀνάλογες ἐμπειρίες τέτοιων πνευματικῶν ἀποκαλύψεων – ἐνῶ ταυτόχρονα ἐνισχύουν τὴν πίστη τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν στὸν Κύριο τῆς δόξης. Ἡ ἀρχὴ τῶν ἀποκαλύψεων αὐτῶν ξεκίνησε ἀπὸ πολὺ νωρὶς. Στὴν ἡλικία τῶν δέκα ἐτῶν, ἔζησε ἕνα θαυμαστὸ γεγονός, ὄχι σὲ ὄνειρο ἀλλὰ ζωντανά. Εἶδε τρεῖς ἀρχιερεῖς ντυμένους τὰ ἱερὰ ἄμφια, νὰ μπαίνουν στὸ σπῆτι τους καὶ νὰ θυμιάτίζουν τὰ δίδυμα τῆς οἰκογένειας, τὸν Γεώργιο καὶ τὴν Ἀναστασία, καὶ αὐθόρμητα εἶπε στὴν μητέρα του: «Βλέπεις τοὺς τρεῖς ἱεράρχες;». Ἡ μητέρα του τότε μονολόγησε μὲ θαυμασμὸ καὶ φόβο Θεοῦ «Τί βλέπει αὐτὸ τὸ παιδί;». Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ μικρὴ ἀδερφή του Ἀναστασία ἄφησε τὸν πρόσκαιρο κόσμον καὶ πέρασε στὸν οὐράνιον κόσμον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ γέροντας ὑπηρέτησε στὸν Ἑλληνικὸ Στρατὸ στὶς 28 Ὀκτωβρίου τοῦ 1947 ἕως καὶ τὶς 20 Μαρτίου τοῦ 1950. Μία πολὺ δύσκολη περίοδος γιὰ τὴν πατρίδα μας, καθὼς αὐτὰ τὰ χρόνια συνέπεσαν μὲ τὴν περίοδο ποὺ σπάρραζε τὸ δοκιμασμένο ἔθνος μας ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου (1946-1949). Ὁ π. Ἰωάννης ἀγαποῦσε πολὺ τὴν πατρίδα του καὶ πονοῦσε πολὺ ἀπὸ τὸν βίαιον πόνο ποὺ βίωσε τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος. Συνήθιζε νὰ λέει: «Ἀδελφὸς παρέδιδε στὸν θάνατον τὸν ἀδελφόν του, φοβερὸ πρᾶγμα». Βλέποντας τὸν φόβον καὶ τὸν θάνατον νὰ κυριαρχοῦν παντοῦ, πονοῦσε πολὺ καὶ δὲν ἄντεχε νὰ βλέπει τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑποφέρουν. Ὁ ἴδιος κινδύνευσε πολλές φορές καὶ σώθηκε ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Ἡ κυριαρχία τοῦ θανάτου πάντως στους ἀνθρώπους καὶ ἡ ἀπουσία τῆς ἀγάπης συγκλόμισαν τὸν Γέροντα βαθύτατα, ἔτσι κατέφευγε στὴν προσευχή, γιὰ νὰ σταματήσουν αὐτὰ τὰ δεινὰ, νὰ πάψουν οἱ ἄνθρωποι νὰ βιαιοπραγοῦν, νὰ διαφυλάξῃ ὁ Θεὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν ἴδιον ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ νὰ βασιλεύσῃ ἡ εἰρήνη στὸ ἔθνος μας. Προσευχόμενος κάποτε ὁ π. Ἰωάννης ἀξιώθηκε μία θαυμαστὴ ἀποκάλυψη: εἶδε τὴν ὥρα τῆς καρδιακῆς του προσευχῆς στὸν στρατιωτικὸ θάλαμον τὸν Κύριον ζωντανόν, ὅπως εἰκονίζεται στὶς ἐκκλησίες μας, στὴν εἰκόνα τοῦ Παντοκράτορος καὶ ἄκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου νὰ τὸν καθησυχάζει. Πράγματι ἡ θεία πρόνοια τὸν προστάτεψε πολλές φορές καὶ ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ ἴδιος: «Εὐχαριστῶ τὸν καλὸν Θεὸν ποὺ μὲ ἐνεθάρρυνε καὶ μὲ γλύτωσε ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦ πολέμου». Τὸν Αὐγούστου τοῦ 1949

τελείωσε ὁ ἐμφύλιος καὶ ὁ ἴδιος ἀφοῦ ἀπολύθηκε, ἐπέστρεψε σῶος καὶ ἀβλαβῆς στὸ χωριό του κοντὰ στοὺς γονεῖς του.

Ἦταν εὐσεβῆς ἄνθρωπος, πιστὸς στὸν Θεό, ἀπλός, ἡσυχος, εὐγενικὸς πρὸς ὅλους, ἐργατικὸς καὶ ντροπαλός. Ἡ ἐπιστροφή στὸ χωριό του, δὲν ἦταν μόνο ἐπιστροφή στὸ πατρικό του, κοντὰ στοὺς γονεῖς του, ποὺ σεβόταν καὶ τιμοῦσε, ἀλλὰ ἦταν καὶ ἐπιστροφή στὴν ἐκκλησία, ποὺ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς θητείας του τοῦ ἔλειψε καὶ αὐτὸ τὸν στενοχωροῦσε πολὺ. Ἐνῶ ἐργαζόταν στὰ χωράφια δὲν παρέλειπε νὰ ἐκκλησιάζεται τὶς Κυριακές, νὰ μελετᾷ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ νὰ διαβάζει χριστιανικὰ ἔντυπα τῆς ἐποχῆς του.

Ἐγγαμος βίος. Τὸ 1955 σὲ ἡλικία τριάντα ἐτῶν, ἄμεμπτος ἀπὸ σαρκικὴ ἁμαρτία, ἦλθε σὲ νόμιμο γάμο μὲ τὴν Πολυξένη, ἀπέκτησε μαζί της τὰ τρία πρῶτα του τέκνα, τὴν Θεοδώρα, τὸν Χρῆστο, καὶ τὴν Σοφία. Οἱ δυσκολίες τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς δὲν τὸν ἐμπόδισαν ἀπὸ τὰ πνευματικά του καθήκοντα. Ἐξ ἄλλου, δὲν μποροῦσε νὰ ζεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ τὴ θεία Λειτουργία καὶ ἔδειχνε πολὺ ζῆλο νὰ εἶναι μέσα στὸν ναό, νὰ ἴσταται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ προσεύχεται γιὰ τὴν σωτηρία του καὶ τὴν σωτηρία ὄλων. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ ἔλθει ὁ πειρασμός: πολλοὶ χωριανοὶ ποὺ τὸν ἔβλεπαν νὰ πηγαίνει μὲ τέτοια σπουδὴ στὴν ἐκκλησία, παρ' ὅλη τὴν καθημερινὴ κούραση ἀπὸ τὴν ἐργασία του στοὺς ἀγρούς, ἄρχισαν νὰ τὸν πειράζουν σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ πηγαίνει κρυφὰ καὶ νὰ ἔχει λογισμοὺς νὰ βραδύνει τὸν τακτικὸ ἐκκλησιασμό του. Εὐρισκόμενος τότε στὸν χῶρο τῆς ἐργασίας του καὶ συνομιλώντας μὲ τοὺς λογισμοὺς ἐκείνους, δέχτηκε θεία ὑπόδειξη νὰ μὴν ἐγκαταλείψει τὴν ἱερὴ του συνήθεια, ἀλλὰ νὰ ἐκκλησιάζεται. Αὐτὴ τὴν φωνὴ τὴν ἄκουσε τρεῖς φορές στὴν ζωὴ του καὶ ἔκλαψε πικρά, γιατί αἰσθάνθηκε πῶς λύπησε τὸν Κύριο καὶ τὸν πρόδωσε ὅπως ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Ἐκτοτε δὲν ἐπανέφερε ποτὲ ξανά τοὺς λογισμοὺς ἐκείνους μέσα του, πρόσεχε δὲ πολὺ νὰ μὴν λυπήσει τὸν Κύριό του, ὄχι μόνο διὰ λόγων καὶ ἔργων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν λογισμῶν του. Γνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι τὸ πονηρὸ πνεῦμα πρῶτα προσπαθεῖ νὰ ἀποσπάσει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν θεία ζωὴ μὲ τὴν ὑποβολὴ τῶν λογισμῶν καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς ἀποσπάσει καὶ σωματικῶς. Ἔτσι ἄρχισε τὴν ἐργασία τῆς ἱερῆς νήψεως καὶ δὲν παρέλειπε τὸν ἐκκλησιασμό του. Παρέλειψε νὰ λειτουργηθεῖ μόνο δύο φορές, ὡς ἐπίστρατος, ὅταν λόγῳ τῆς στρατιωτικῆς του ὑπηρεσίας δὲν ἴσχυε νὰ πραγματοποιήσει τὴν ἀγαπημένη του ἐργασία. Μάλιστα, εἶχε κάνει τότε καὶ ἔντονα παράπωνα πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του, ζητώντας νὰ μὴν τὸν ἀποσποῦν ἀπὸ τὴν εὐλογημένη συνήθειά του, ποὺ εἶναι τόσο ἀρεστή στὸν Θεό, καὶ τοὺς προειδοποίησε πῶς τὴν ἐπόμενη φορὰ δὲν θὰ ἀκολουθοῦσε στὸ καθορισμένο πρόγραμμα. Ἔως τὸ 1970 διακόνησε στὴν ἐκκλησία ὡς νεωκόρος, ἐπίτροπος καὶ ψάλτης, διατηρώντας τὴν αἴσθησι πῶς δὲν εἶχε προσφέρει στὴν ἐκκλησία ἀπολύτως τίποτα. Εἶχε ταπείνωσι στὴν καρδιὰ καὶ ὄχι στὰ λόγια καὶ αὐτὴ ἡ ταπείνωσι ἦταν συνοδοιπόρος του σὲ ὅλα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του. Ἔτσι μὲ μία τέτοια ζωὴ, σιγὰ σιγὰ ἦρθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου γιὰ τὴν Ἱερωσύνη του.

Ἱερεὺς τοῦ Ἵψίστου. Ἀρχὲς τοῦ 1970, στὶς 3 Ἰανουαρίου, εἶδε ἓνα περίεργο ὄνειρο, ὅπως συνήθιζε συχνὰ νὰ διηγεῖται, ἰδίως σὲ κληρικούς, γιὰ νὰ τονίσει ὅτι ἡ ἱεροσύνη εἶναι δωρεὰ τοῦ Κυρίου: «Εἶδα στὸν ὕπνο μου, τὸν σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας Ἰωάννη νὰ μὲ καλεῖ στὴν Μητρόπολη καὶ νὰ μοῦ δίνει τὸ εὐαγγέλιο, λέγοντάς μου νὰ διαβάσω τοὺς στίχους “πορευθέντες

μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη” (Ματθ. κη´ 19). Ἐγὼ τοὺς διάβασα, μοῦ λέει καλῶς, μέχρι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου θὰ σὲ κάνω ἱερέα». Τὸ ὄνειρο αὐτὸ ἐπαληθεύτηκε μερικὸς μῆνες ἀργότερα, ὅταν ὁ π. Γερβάσιος τὸν κάλεσε στὴν Μητρόπολη καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἐξελίχτηκαν, ὅπως τὰ προεῖδε. Ἡ χειροτονία του ἔγινε στὶς 3 Ἰουλίου ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Σιδηροκάστρου Ἰωάννη. Ἡ χαρὰ του ἦταν ἀπερίγραπτη καὶ διατηρήθηκε σὲ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ὑπόλοιπης ζωῆς του.

Ὁ λόγος του διανθιζόταν μὲ διάφορα παραδείγματα καὶ συμβουλές, ὥστε νὰ παρουσιάσει τὸ μεγαλεῖο τῆς θεοσύστατης ἱερωσύνης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνεπανάληπτης χάρις ποὺ προσφέρει ὁ Θεὸς στοὺς κληρικούς του. Πίστευε ὅτι οἱ ἱερεῖς πρέπει νὰ δοξάζουν τὸν Θεὸ μέρα καὶ νύχτα, ποὺ τοὺς ἀξίωσε μία τέτοια δωρεά, γιατί δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄξιος γιὰ νὰ τὴν ντυθεῖ. Ἔλεγε ἀκόμα πῶς, ἂν ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε, δὲν θὰ γινόταν κληρικὸς κάποιος ποὺ εἶχε τὴν ἐπιθυμία αὐτή, γιατί ὁ Κύριος καλεῖ, αὐτὸς ὁ Κύριος εἶναι ἡ θύρα. Γνώριζε πολὺ καλὰ πόσο ὁ Θεὸς σέβεται τὴν ἐλευθερία στὸν ἄνθρωπο καὶ δὲν καταργεῖ τὸ ἀνθρώπινο αὐτεξούσιο. Ἡ ἀγαπημένη του διήγηση, ἦταν ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς Γένεσης, γιὰ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά, γιὰ τὸ κατ’ εἰκόνα καὶ τὸ καθ’ ὁμοίωσιν: εἶχε τὴν ἄποψη ὅτι ἐκεῖ κρύβεται ὅλη ἡ θεολογία τῆς ἐκκλησίας μας.

Χρησιμοποιοῦσε παραδείγματα ἀπὸ τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο, τὰ ὁποῖα καταδεικνύουν τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἔλεγε: «Ὁ Θεὸς ἔχει καταμετρημένες καὶ τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς μας καὶ χωρὶς τὴν θέλησή του, δὲν πέφτει καμία τρίχα μας στὴ γῆ. Ὁ Θεὸς ἤθελε, γι’ αὐτὸ γίνετε ἱερεῖς του». Ἀφοῦ, δηλαδῆ, δείχνει ἐνδιαφέρον γιὰ μία τέτοια μικρὴ ὑπόθεση, πῶς θὰ ἀμελοῦσε τότε γιὰ ἓνα τόσο βαρυσήμαντο γεγονός, γιὰ τὸ ποῖος θὰ γίνεῖ ποιμένας τῶν λογικῶν προβάτων του, γιὰ τὸ ποῖος θὰ διδάσκει τὸν λόγο του καὶ θὰ τελεῖ τὰ ἱερὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας του, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἀγιάζεται καὶ θὰ ἀγιάζει τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπίσης, ἐπισύναπτε σὲ αὐτὸ πῶς ἡ ἱερωσύνη εἶναι ἀνώτερη καὶ ἀπὸ τὴν βασιλικὴ ἐξουσία καὶ ἔλεγε στοὺς κληρικούς πῶς εἶναι ἀσύγκριτη μὲ κάθε ἄλλη κοσμικὴ θέση ἐπὶ τῆς γῆς, τονίζοντας πῶς δὲν ἀνταλλάσσεται μὲ τίποτα: «Ἄν μοῦ ἔλεγε ὁ Θεὸς νὰ ἐπιλέξω νὰ γίνω βασιλιάς ἢ παπάς, παπάς θὰ ἔλεγα χίλιες φορές!».

Δίδασκε ὅτι οἱ Λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου θὰ πρέπει νὰ ζοῦνε μὲ μεγάλη προσοχή, νὰ εἶναι διὰ τῆς προσευχῆς σὲ διαρκῆ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Κύριο, νὰ δίνουν ἀγώνα κατὰ τὶς ἀμαρτίας, νὰ εἶναι καθαροὶ ἀπὸ αὐτήν, νὰ ἀναπαύουν τοὺς ἀνθρώπους, νὰ ἱεουργοῦν, νὰ μελετοῦν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ: «Νὰ ἔχετε μία μικρὴ Ἁγία Γραφή πάνω σας συνέχεια, γιὰ νὰ τὴν διαβάσετε σὲ κάθε στιγμή καὶ νὰ εἶναι ὁ νοῦς σας στὸν Θεό». Νουθετοῦσε νὰ κατηχοῦν οἱ ἱερεῖς τὸν Λαὸ τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸν παροτρύνουν μὲ πολὺ ἀγάπη νὰ ἀκολουθοῦν τὸν Χριστὸ καὶ νὰ τηροῦν τὶς ἐντολές του, γιὰ νὰ μὴ φανοῦν τελικὰ ἀνάξιοι τῆς ἱερωσύνης στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἔπαυε νὰ παραινεῖ γιὰ τὴν ταπείνωση, πάνω στὴν ὁποῖα ἀναπαύεται ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ γιὰ τὴν μετὰ βδελυγμίας ἀποστροφή τῆς ὑπερηφάνειας, ποὺ εἶναι ἡ ἀρχὴ ὅλων τὸν κακῶν: «Ἡ ταπείνωση κάνει τοὺς ἀνθρώπους ἀγγέλους καὶ ἡ ὑπερηφάνεια τοὺς ἀγγέλους δαίμονες». Γιὰ τὶς πρεσβυτέρους ἔλεγε πῶς πρέπει νὰ εἶναι εἰρηνικὲς καὶ φιλόξενες, νὰ φροντίζουν τὸν ἱερέα τους μὲ ἀγάπη. Σὲ μία συζήτηση στὸ σπίτι τοῦ Γέροντα κάποιος ἱερομόναχος μᾶς εἶπε ὅτι ἡ παπαδιὰ κάνει τὸν μισὸ παπὰ καὶ τότε ἀναφώνησε ὁ π. Ἰωάννης: «Ὅχι τὸν μισὸ παπὰ, ὅλον τὸν παπὰ κάνει ἡ πρεσβυτέρα!». Ὅντως ἡ ἀγάπη τῆς πρεσβυτέρας γιὰ τὴν ἐκκλησία δίνει φτερὰ στὸν παπὰ ποὺ στέκεται δίπλα τῆς.

Ὁ π. Ἰωάννης διακόνησε σὲ διάφορες ἐνορίες τῆς ἐπαρχίας τῆς Μητροπόλεως Σιδηροκάστρου καὶ ἀπ' ὅπου πέρασε ὁ κόσμος τὸν ἀγάπησε. Ὅταν ὑπηρετοῦσε στὸ Σιδηροχώρι, στὸν ναὸ τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, ἀπέκτησε τὸ τέταρτό του παιδί. Ἐκεῖ ξεκίνησε μία ἀπ' τὶς πρῶτες του δοκιμασίες, καθὼς τὸ μικρότερο καὶ νεώτερο μέλος τῆς οἰκογενείας του νόσησε ἀπὸ ὀξεία λευχαιμία, οἱ γιατροὶ τοῦ ΑΧΕΠΑ ἔδωσαν στὸ παιδί τρεῖς μῆνες ζωῆ. Ἄρχισαν ἔτσι νὰ σκεπάζουν τὴ ζωὴ τῆς οἰκογενείας του τὰ πρῶτα μαῦρα σύννεφα. Ἐκεῖνος ὁμως μὲ πλήρη ἐμπιστοσύνη ὕψωνε τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ, ζητώντας νὰ παρατείνει ὁ Θεὸς τὴ ζωὴ τοῦ μικροῦ Φίλιππα. Ὅντως, πρὸς μεγάλη ἔκπληξη τῶν γιατρῶν, τὸ παιδί συνέχιζε νὰ ζεῖ καὶ τελικὰ ἄφησε τὴ ζωὴ του σὲ ἡλικία ἑπτὰ χρονῶν στὴν νέα ἐνορία τοῦ γέροντα, τὰ Κάτω Πορόια.

Στὰ Κάτω Πορόια ὑπηρετήσε στὸν ναὸ τοῦ Προδρόμου, ὅπου ἀνήγειρε καὶ ἀποπεράτωσε τὸν ναὸ τῆς ἁγίας Εἰρήνης τῆς Μεγαλομάρτυρος. Ὑπηρετήσε ἀκόμα στὴ Λειβαδεῖα, στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ στὸ Νεοχώρι, στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου ἔκτισε μὲ τὴν βοήθεια πολλῶν εὐλαβῶν ἀνθρώπων τὸν ἱερὸ ναὸ τῶν Ἁγίων Ραφαὴλ Νικολάου καὶ Εἰρήνης, τοὺς ὁποίους ὀνόμαζε ἐφημερεύοντες ἰατροὺς τῆς ἐποχῆς μας. Σήμερα αὐτὸς ὁ ναὸς εἶναι προσκύνημα τῆς Μητροπόλεώς μας (σημ. «ΧΡ. ΒΙΒΛΙ.»:

Σιδηροκάστρου) καὶ ἐδῶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου κ.κ. Μακάριος, ἀναγνωρίζοντας τὸν ζῆλο του καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ κόσμου στὸ πρόσωπο τοῦ Γέροντα, κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν νεοφανῶν μαρτύρων, τοῦ ἀπένειμε τὸ ὀφίκιο τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου. Μὲ τὴν πίστη του καὶ τὴν ταπείνωσή του κέρδιζε τὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸν γνώρισαν μιλάνε μὲ πολὺ θαυμασμὸ γιὰ τὴν προσωπικότητά του, ἀλλὰ ὁ ἴδιος δὲν εἶχε ποτὲ τέτοιες ἀξιώσεις. Ἀπέδιδε τὰ πάντα στὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, δὲν ἤθελε νὰ τὸν ὀνομάζουν ἅγιο, οὔτε νὰ διαφημίζουν τὶς ἀρετὲς του – ὅσο ὁμως ποθοῦσε τὴν ἀφάνεια, τόσο ἡ θεία χάρις τὸν δόξαζε.

Ἡ μεγάλη ἀγάπη του γιὰ τὴν προσευχή. Ἀφιέρωνε πολὺ ὥρα στὴν προσευχή· ἐξ ἄλλου, ἡ προσευχή εἶναι ἀρετὴ καὶ μητέρα τῶν ἀρετῶν καὶ ὡς μητέρα μυσταγωγεῖ τὴ σύναψη μὲ τὸν Θεό, κατὰ τὸν Μάρκο τὸν ἐρημίτη. Ὁ γέροντας κατέστη ὁ ἴδιος μία ἀδιάλειπτη προσευχή, μὲ τὴν ἐνοποίηση ποὺ προσφέρει ἡ προσευχή στὸν ἄνθρωπο μέσα του καὶ μὲ τὸν Θεό. Ἔκαμε τὶς ἀκολουθίες τοῦ νυχθημέρου ἐπὶ καθημερινῆς βάσεως, τοῦ Μεσονυκτικοῦ, τοῦ Ὁρθρου, διάβαζε Παράκληση καὶ μνημόνευε πλῆθος ὀνομάτων, τὰ ἀπογεύματα διάβαζε τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὸ Ἀπόδειπνο, ἀγρυπνοῦσε καὶ ἔλεγε τὴν εὐχὴ στὸν Κύριον, στὴ Θεοτόκον καὶ σὲ διαφόρους ἁγίους τῆς ἐκκλησίας. Πολλὲς φορές γιὰ ὥρες προσευχόταν ἔτσι. Ἄν λειτουργοῦσε, διάβαζε τὴν ἀκολουθία τῆς θείας μεταλήψεως καὶ μετὰ τὴν εὐχαριστία. Στὴν ἐκκλησία ὡς τὰ βαθιά του γεράματα κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἀκολουθιῶν καὶ τῆς θείας λειτουργίας προσευχόταν ὄρθιος ἢ γονατιστός.

Νήστευε ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ ἔτους, ἔτρωγε μία σούπα μὲ ρύζι, καρότα καὶ πατάτες. Ἀκόμα καὶ στὴ διάρκεια τῶν ἀσθενειῶν του δὲν ἄλλαζε τὴν συνήθειά του, ὅσο καὶ ἂν ἐπέμεναν τὰ παιδιὰ του καὶ οἱ γιατροί. Συνέχεια ἀναφερόταν στὸ μαρτύριο τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο ἔπαθε γιὰ ἡμᾶς, στὶς ὑβρεῖς καὶ τοὺς ἐξευτελισμούς, στὸ μαστίγιο, στὴν φραγγέλωση καὶ στὸν σταυρικὸ θάνατον, ὥστε νὰ κατανοήσουμε τὴν μεγάλη ἀγάπη τοῦ Κυρίου πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ εἶναι παράδειγμα ὑπομονῆς καὶ ταπείνωσης στὶς διάφορες δοκιμασίες μας, καὶ νὰ διάγουμε τὴν ζωὴ μας μὲ δοξολογία, ἀποβλέποντες στὸν στέφανον τῆς

αιώνιου ζωής κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς δευτέρας παρουσίας Του. Αὐτὴ ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Κυρίου πρὸς ἡμᾶς εἶναι ποὺ εἴλκυε καὶ ὁδηγοῦσε τὸν ἴδιο σὲ τέτοια μέτρα ἀσκήσεως.

Ὁ π. Σωτήριος Βραμπάκης, ποὺ στὰ γεράματα τοῦ π. Ἰωάννη ἐρχότανε μὲ ἐντολὴ τῆς Μητροπόλεώς μας νὰ τὸν βοηθήσει στὴ λειτουργία, ἀφοῦ λειτούργησε κάποτε μαζί μὲ τὸν Γέροντα κι ἐμένα στὸν Ἅγιο Γεώργιο Νεοχωρίου, μοῦ πρότεινε νὰ πᾶμε γιὰ ἓναν καφέ. Ἐγὼ ἐπέμενα νὰ περιμένουμε καὶ τὸν Γέροντα καὶ μοῦ ἀπάντησε γνωρίζοντας τὶς συνήθειες τοῦ γέροντα: «Τὸν παπα-Γιάννη; Τὸ μεσημέρι θὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία!». Ἀργότερα ρώτησα τὴν πρεσβυτέρα του Πολυξένη ἂν εἶχε συνήθεια νὰ μένει προσευχόμενος στὸν Ναὸ μετὰ ἀπὸ τὴν θεία λειτουργία καὶ τότε μοῦ ἀποκάλυψε πὼς ἐρχόταν κατὰ τὴ μία μὲ δύο τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι. Ἡ ἀπάντησή της μὲ κατέπληξε, γιατί πέραν τοῦ ὅτι ἦταν μεγάλος στὴν ἡλικία, ἦταν καὶ πολὺ φιλάσθενος. Κάποια νύχτα βυθισμένος μέσα στὸ πέλαγος μιᾶς τέτοιας προσευχῆς πρὸς τὴν θεομήτορα ὁ Γέροντας Ἰωάννης, ἡ ὁποία ξεκίνησε τὸ βράδυ καὶ τελείωσε 7 ὥρες μετὰ, λέγοντας τὸ «Ὑπεραγία θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς» καὶ ἐναλλάσσοντάς το μὲ τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας μας. Ἐξαφνα ἐμφανίστηκε ζωντανὰ μπροστὰ του μέσα σὲ φῶς ἡ Κυρία Θεοτόκος ἀνάμεσα σὲ δύο χοροὺς ἀγίων γυναικῶν, οἱ ὁποῖες ἔψαλλαν διαφόρους θεομητορικοὺς ὕμνους, ἀπὸ τὰ δεξιὰ ὁ χορὸς τῶν μαρτύρων γυναικῶν, ποὺ ὑπέφεραν βίαιο θάνατο γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ τῶν ὁσίων γυναικῶν, ποὺ ἔλαμψαν μὲ τὴν ἄθλησή τους ἀφήνοντας ὅλα τὰ ἐγκόσμια. Τότε ἡ Θεομήτωρ μέσα στὴν δόξα της τὸν χαιρέτισε καὶ τοῦ εἶπε νὰ συμβουλευεῖ ὅλους καὶ κυρίως τοὺς κληρικοὺς νὰ καταφεύγουν στὶς πρεσβεῖες της καὶ θὰ λαμβάνουν μεγάλη χάρη στὸ ὄνομά της. Ἀμέσως χάθηκαν ὅλα καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλη χαρὰ ὁ ἴδιος λιποθύμησε.

Τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὑπομονῆς του. Θαύμαζε κανεὶς τὴν ἀσκητικότητά του, ἡ ὁποία πήγαζε ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ πλησίον. Ἐκπληξή προκαλοῦσε ἀκόμα ἡ ὑπομονή του καὶ ἡ χαρὰ ποὺ δοκίμαζε κατὰ τὶς ἀσθενεῖές του. Δὲν ἔδειχνε ποτὲ τὴν παραμικρὴ ἐνόχληση, συνέχεια τὰ χεῖλη του ψιθύριζαν τὸ «δόξα σοι ὁ Θεός, χίλιες φορές δόξα σοι ὁ Θεός». Στὴν ἐρώτηση πὼς εἶναι δυνατόν νὰ ἀντιμετωπίζει ἔτσι τὰ πράγματα, ἔδινε τὴν ἀπάντηση: «Ἄν δὲν πονέσουμε, πὼς θὰ καταλάβουμε; Πὼς θὰ αἰσθανθοῦμε τὸν πόνο τοῦ ἀδελφοῦ μας καὶ πὼς θὰ προσευχηθοῦμε μὲ τὴν καρδιά μας μὲ πόνο γιὰ αὐτόν;». Ἀκριβῶς γιὰ αὐτόν τὸ λόγο, παράδοξο γιὰ ἡμᾶς, θεωροῦσε τὶς δοκιμασίες τῶν ἀσθενειῶν εὐλογίες. Ἐνοιωθε διὰ τοῦ πόνου του τοὺς ἀνθρώπους μέσα του καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς προσευχῆς του ἔχυνε δάκρυα γιὰ ὅλους, πονοῦσε γιὰ ὅλους. Σὲ ὅλους φαινόταν πολὺ παράξενο πὼς μποροῦσε καὶ ἀγαποῦσε ἔτσι. Ὅπως ἀναφέραμε καὶ προηγουμένως, τὸ τέταρτο κατὰ σειρὰ παιδί του ἄφησε τὸν κόσμον μὲ ἡλικία 7 ἐτῶν· σὲ ἄλλη περίπτωση κόντευε νὰ χάσει τὸν ἐγγονό του καὶ – ὦ τοῦ θαύματος, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος τὸ προεῖπε – τὸ παιδί ἔμεινε στὴ ζωὴ· κάποτε ἔσπασε τὸν γοφὸ του, εἶχε μεγάλα προβλήματα μὲ τὴν πίεσή του, μὲ τὸ ἀναπνευστικό του καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ στεκόταν μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ στὰ τεμάχια τῶν λειψάνων τῶν πολυαγαπημένων του ἀγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης καὶ παρακαλοῦσε μὲ πόνο γιὰ ὅλους, μνημονεύοντας τὰ ὀνόματά τους. Πὼς πονοῦσε ἔτσι γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ τοὺς περισσότερους δὲν τοὺς ἤξερε; Ἄν κανεὶς ἐμβαθύνει στὴ Θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, θὰ δεῖ πὼς ὅλα αὐτὰ προκύπτουν ἀπὸ τὴν ἔνωση τοῦ

άνθρώπου με τὸν Θεό: μέσα στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ βρίσκει κανεὶς τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτὸ ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν κόσμο, σὲ μία ὄντολογικὴ ἔνωση. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ὁδοῦ ποὺ διδάσκει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, μετὰ τὰ στάδια τῆς καθάρσεως, τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς θεώσεως. Ὅταν θελήσει ὁ ἄνθρωπος νὰ συνεργήσῃ μετὰ τὸν Θεό, ἀναδεικνύεται σὲ ἀληθινὴ ὑπόσταση. Ὅσοι ἔμειναν κοντὰ στὸν π. Ἰωάννη καὶ τὸν γνώριζαν, ἔβλεπαν ἄνθρωπους φοβισμένους, πονεμένους ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, ἀπογοητευμένους καὶ μπερδεμένους, νὰ ἔρχονται κοντὰ του καὶ νὰ φεύγουν γεμάτοι ἀπὸ χαρὰ: Ζοῦσαν τὸ δικό τους προσωπικὸ θαῦμα, ἔμεναν ἐκπληκτοὶ ὅταν προγνώριζε τὰ αἰτήματά τους, τὰ προβλήματά τους, τὰ ὀνόματά τους, ἀλλὰ καὶ ἔβρισκαν τὴν λύση στὰ προβλήματά τους. Ἦθελε ὅλοι νὰ ἐνεργοποιήσουν τὸ μεγάλο χάρισμα τῆς Πίστεως στὸν Χριστό, συμβούλευε τοὺς ἄνθρωπους νὰ ἐξομολογοῦνται, νὰ κάνουν εὐχέλαιο μετὰ νηστεία καὶ προσευχὴ καὶ ἔχοντας τὴν ἄδεια τοῦ πνευματικοῦ τους νὰ κοινωνοῦν μετὰ πίστη τῶν ἀγίων μυστηρίων. Ὁ ἴδιος κοινωνοῦσε μετὰ φόβο Θεοῦ καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του πάντοτε ἀνέβλυζαν δάκρυα πρὸ τῆς θείας Κοινωνίας, δὲν ἐξοικειώθηκε ποτὲ μετὰ τὰ ἅγια, συμβούλευε νὰ μεταλαμβάνουμε δακρυσμένοι, κι ἂν δὲν μπορούσαμε, ἔλεγε, ἄς προσφέρουμε τουλάχιστον ἓναν ἀναστεναγμὸ συναισθανόμενοι τὴν ἁμαρτωλότητά μας καὶ τὴν ἀπέραντη δωρεὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μας. Ἔλεγε ἀκόμη: «παιδιά μου πάντα νὰ χαιρετᾶτε τὶς ἱερὲς εἰκόνες, ὅταν εἰσέρχεστε στὴν ἐκκλησία· σκέφτεστε νὰ ἔρθῃ κανεὶς στὸ σπίτι σας καὶ νὰ μὴ σᾶς χαιρετήσῃ; Δὲν θὰ σᾶς ἀρέσει ἢ συμπεριφορὰ του, θὰ στενοχωρηθεῖτε». Ἀπερίγραπτος ἦταν ὁ τρόπος τῆς εἰσόδου του στὴν ἐκκλησία – ξέρουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸν ἔβλεπαν: ἔκανε κοντὰ στὰ δέκα λεπτὰ ἢ καὶ παραπάνω, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ ἱερό, ἔμενε μπροστὰ στὶς εἰκόνες καὶ μιλοῦσε σὰν νὰ ἦταν ζωντανός. Πολλὰ ἦταν αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔκαναν ἐντύπωση στὸν π. Ἰωάννη. Κάποτε πῆγα μετὰ ἓναν φίλο μου ἱερομόναχο νὰ τὸν δοῦμε, ἀφοῦ μᾶς μίλησε καὶ σηκωθήκαμε νὰ φύγουμε, ἤθελε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἱερομόναχο. Πῆρε μερικὰ φρουτὰ καὶ τοῦ τὰ ἔδινε στὸ χέρι, ἐκεῖνος ἀπὸ εὐγένεια καὶ ντροπὴ ἀρνιότανε νὰ τὰ πάρῃ καὶ ἔλεγε πῶς δὲν τὰ ἔχει ἀνάγκη. Τότε ὁ Γέροντας μᾶς ἀποστόμωσε λέγοντας «ἐγὼ τὰ ἔχω ἀνάγκη, γι' αὐτὸ τὰ δίνω»: ἤξερε καλὰ πῶς ἀναπαύοντας τοὺς ἄνθρωπους, ἀναπαύεις τὸν Θεὸ καὶ πῶς ἡ σωτηρία μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀγάπη στὸν πλησίον. Εἶχε ἓναν ἰδιαίτερο τρόπο νὰ διδάσκει, δίδασκε μετὰ τὴν ζωὴ του. Ἀκόμη ἔλεγε καὶ τὸ ἐννοοῦσε ἀπὸ τὴν ψυχὴ του, ἀπὸ τὸ εἶναι του, πῶς εἶναι ὁ τελευταῖος παπᾶς τῆς Ἑλλάδας, ὀνόμαζε τὸν ἑαυτὸ του ἑλεεινὸ καὶ «σκωλήκων βρῶμα», ἀσπαζόταν μετὰ πολὺ χαρὰ τὸ χέρι τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ τῶν νεωτέρων ἱερέων. Μετὰ τὴν θεία Λειτουργία μᾶς φιλοῦσε στὸ μέτωπο, ἐγὼ παραπονιόμουν καὶ ἔλεγα «μὴ Γέροντα, εἶμαι ἰδρωμένος» καὶ ἔλεγε «παιδί μου αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδρώτας, εἶναι ἀγιασμός».

Θεῖες Ἐμπειρίες. Ἡ θεωρία τοῦ ἀκτίστου φωτός, κατὰ τοὺς ἱεροὺς νηπτικοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἡ ὑψίστη κατάσταση ποὺ μπορεῖ νὰ φτάσῃ κάποιος καὶ ἀναφέρεται στοὺς τελείους. Ἦθελα πολλὰς φορὲς νὰ τὸν ρωτήσω, ἂν εἶχε τέτοια ἐμπειρία, νὰ δεῖ τὸ ἀκτίστο Φῶς. Δὲν μπορούσα νὰ πιστέψω πῶς δὲν ἀξιώθηκε ἓνας τέτοιος ἄνθρωπος μετὰ τέτοια πίστη στὸν Θεὸ ἀλλὰ καὶ τέτοια ταπείνωση νὰ δεχτεῖ τὴν ἀποκάλυψη τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Εἶχα τὴν πίστη πῶς ὁ Γέροντας σίγουρα εἶδε τὸ ἅγιο Φῶς, καθὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ τὸν γνώριζαν, μιλοῦσαν γιὰ τὴν λάμψη φωτὸς τοῦ προσώπου του. Ἔτσι μιὰ μέρα ποὺ τὸν ἐπισκέφτηκα μαζί μετὰ ἓνα παιδί τῆς ἐνορίας μας (ἀφοῦ προσκυνήσαμε τὰ ἱερὰ λείψανα, ἔψαλε τροπάρια ἀγίων, μᾶς ἔχρισε μετὰ τὸ ἱερὸ ἔλαιο ποὺ ἔκαιγε

μπροστά στις εικόνες και τὰ λείψανα, διαβάζοντας εὐχές ὑπὲρ ὑγείας φωτίσεως καὶ σωτηρίας – αὐτὸ γινόταν ὅλη μέρα σὲ ὅποιον καὶ ἂν ἔμπαινε στὴν οἰκία του – περάσαμε στὸ καθιστικὸ ὅπου κερνοῦσε σὲ ὅλους χυμὸ πορτοκάλι), τοῦ ἔθεσα τὴν ἐρώτηση ἂν ἔχει δεῖ τὸ Ἅγιο Φῶς. Ἐκεῖνος κατέβασε ἀμέσως τὸ κεφάλι του, ἐγὼ ἔκανα τὴν ἐρώτηση καὶ πάλι, καὶ τότε ἔγνεψε ἀρνητικά. Τοῦ εἶπα λοιπόν: «λένε πῶς ἔχει ἓνα γαλάζιο φῶς» καὶ αὐτὸς ἀπάντησε: «ναὶ παιδί μου». Ἀναθάρρησα, εἶπα ὅτι θὰ μάθω, θὰ μοῦ πεῖ. Μᾶς ἀποκάλυψε λοιπόν πῶς εἶχε δεῖ τὸ ἅγιο Φῶς ἀρκετές φορές ἀλλὰ ἡ πιὸ συγκλονιστικὴ ἦταν στὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ τιμίου Προδρόμου στὰ Κάτω Πορόια. «Στὶς 24 Ἀπριλίου τοῦ 1976, Μεγάλο Σάββατο, τὴν ὥρα τῆς θείας Λειτουργίας ποὺ ἔριχνα τὶς δάφνες στὸν ἱερὸ ναὸ καὶ ἔψαλλα “ἀνάστα ὁ Θεός”, ὅταν ἔφτασα στὸ δεξιὸ μέρος τῆς ἁγίας τραπέζης, φῶς ἔλαμψε ἀπὸ ψηλὰ σὰν ἀστραπὴ καὶ μὲ περιέλουσε ὁλόκληρο. Ἐνίωσα νὰ φεύγω ὁλόκληρος ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτό, πλημμύρισε ὅλη ἡ ψυχὴ μου χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση. Πολλὰ ἄτομα μέσα στὸν ναὸ ὁμολογοῦσαν πῶς πάνω στὸ κεφάλι μου ἔλαμψε φῶς καὶ κράτησε ἀρκετὰ λεπτά. Αὐτὸ ἔγινε ὅταν ἤμουν ἐφημέριος ἐκεῖ στὸν Τίμιον Πρόδρομο, ὅπου ὑπηρέτησα ἀπὸ τὸ 1973 ἕως τὸ 1989».

Ἀργότερα ἔμαθα ὅτι ἀπὸ τότε ἔζησε μὲ τὴν πρεσβυτέρα του σὰν νὰ ἦταν ἀδέρφια καὶ πῶς τότε ἀπέκτησε τὸ διορατικὸ καὶ τὸ ἱαματικὸ χάρισμα. Τὴν ἴδια χρονιά ἐπισκέφτηκε τὸν πρῶτον γραμματέα τῆς κοινότητος Καμαρωτοῦ, ὁ ὁποῖος νοσηλευόταν σὲ κρίσιμη κατάσταση στὴν κλινικὴ Γαληνός. Τοῦ διάβασε εὐχές ὑπὲρ ὑγείας καὶ τὸν σταύρωσε μὲ ἓνα ξύλινο Σταυρὸ ποὺ ἔφερε πάντα μαζί του. Ἀμέσως ὁ ἀσθενὴς θεραπεύτηκε καὶ ἀπέστειλε εὐχαριστήρια ἐπιστολή, ἡ ὁποία διαβάστηκε τὴν Κυριακὴ στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Καμαρωτοῦ.

Ποιμαντικὴ διδασκαλία. Ἰδιαίτερη ἀγάπη ἔτρεφε στὰ παιδιὰ καὶ τοὺς νέους. Δὲν ἤθελε νὰ κατακρίνουμε κανέναν καὶ ἰδίως αὐτὰ γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ Χριστὸς μίλησε μὲ τόση τρυφερότητα. Ἦθελε οἱ νέοι νὰ ἔρχονται στὴν Ἐκκλησίᾳ καὶ ἄς ἔρχονται ὅπως θέλουν. Δὲν ἤθελε νὰ τραυματίσουμε κανένα παιδί μὲ τὴν αὐστηρὴ συμπεριφορὰ μας. Ἦρθε κάποτε μία νέα κοπέλα στὴν ἐνορία, γιὰ νὰ τὴν διαβάσει ὁ Γέροντας καὶ κοντὰ του ἦταν μία ἀφιερωμένη στὸν Θεὸ γυναίκα, ἡ ὁποία ἐπέπληξε τὴν νέα γιὰτὶ εἶχε ἔρθει μὲ παντελόνι. Ὁ Γέροντας δὲν εἶπε τίποτα, διάβασε τὴν νέα καὶ τῆς εἶπε μὲ πολὺ ἀγάπη, ἀφοῦ ἔφυγε ἡ μοναχὴ: «Παιδί μου μὴ στεναχωριέσαι ἐσὺ εἶχες τὸν πόνο σου καὶ ἤθελες νὰ τὸν θεραπεύσεις, γι’ αὐτὸ ἦρθες ἔτσι». Ἦξερε πῶς καὶ ἡ μοναχὴ ἀπὸ ὑπερβάλλοντα ζῆλο ἀντέδρασε ἔτσι καὶ ἀπὸ εὐγένεια δὲν τῆς εἶπε τίποτα. Ἦλεγε συνήθως: «Μὴν τὰ κατακρίνετε τὰ παιδιὰ, φταῖνε πολλὰ πράγματα ποὺ εἶναι ἔτσι ἀντιδραστικά, ἡ τηλεόραση, τὰ φαγητὰ ποὺ εἶναι γεμάτα μὲ διάφορες οὐσίες καὶ ὁ ἐγκωμισμὸς ἀπὸ τοὺς γονεῖς, γιὰτὶ τοὺς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὰ παιδιὰ». Ἐπίσης ἔλεγε: «Ἐμένα μὴν μὲ κοιτᾶτε, ἐμένα μὲ ἐπισκέφτηκε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀπὸ μικρὸ· ἂν δὲν γινόταν αὐτὸ ποιοὺς ξέρει τί θὰ γινόμουν».

Ἀγαποῦσε πολὺ τὴν Ἐκκλησίᾳ, ἀγαποῦσε τοὺς ἐπισκόπους, ἔρχονταν ἀρχιερεῖς νὰ τὸν δοῦνε καὶ ποτὲ δὲν ἔλεγε τίποτα, γιὰτὶ πίστευε πῶς δὲν ἦταν ἄξιος νὰ τὸν ἐπισκέπτονται οἱ ἀρχιερεῖς. Ἦθελε ἡ Ἐκκλησίᾳ νὰ εἶναι ψηλὰ στὴν συνείδηση τοῦ λαοῦ, νὰ κατέχει τὴν πρωτοκαθεδρία στὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων. Ἦνας ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς, ποὺ ἔρχονταν πολὺ συχνὰ στὸν π. Ἰωάννη, ἦταν ὁ μακαριστὸς μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἀντώνιος. Ἐπισκεπτόταν τὸν π. Ἰωάννη πολὺ συχνὰ καὶ εἶχαν ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον πολὺ μεγάλη ἀγάπη, ποὺ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴ τῶν ἀνθρώπων.

Δέν ἤθελε νὰ κατηγοροῦν τὴν Ἐκκλησία: «Ὅποιος κατηγορεῖ τὴν Ἐκκλησία, κατηγορεῖ τὸν Χριστό», ὑπενθύμιζε στοὺς πιστοὺς. Σὰν παράδειγμα μνημόνευε τὸ γεγονός ἀπὸ τὶς πράξεις τῶν Ἀποστόλων (Πράξ. θ´ 4-5) ὅπου ὁ Σαοὺλ/Παῦλος πρὶν τὴν μεταστροφή του στὸν Χριστιανισμὸ ἐδίωκε τὴν Ἐκκλησία καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἀποκαλύφθηκε στὸ δρόμο πρὸς τὴν Δαμασκὸ καὶ τοῦ εἶπε: Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί με διώκεις. Ἔλεγε, πὼς τὸν Χριστό, ποὺ μᾶς ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, μόνο μέσα στὴν ἐκκλησία μποροῦμε νὰ Τὸν βροῦμε, ἐδῶ πρέπει νὰ τὸν βροῦμε τόνιζε, καὶ ἂν τὸν βροῦμε, θὰ χαιρόμαστε τὴν αἰώνια ζωὴ ἀπὸ τώρα. Στὴν Ἐκκλησία εἶναι ἡ Θεοτόκος, στὴν ἐκκλησία εἶναι οἱ ἅγιοι, ἐδῶ βλέπεις τὴν αἰώνια ζωὴ. Ἐφερνε σὰν παράδειγμα τοὺς ἁγίους Ραφαήλ, Νικόλαο καὶ Εἰρήνη, ποὺ ἔζησαν τόσα χρόνια πρὶν, πὼς μᾶς ἀκοῦνε, πὼς ἔρχονται καὶ μᾶς βοηθᾶνε, πὼς κάνουν τέτοια θαύματα σὲ ὅλον τὸν κόσμον, πὼς μᾶς ἀποκάλυψαν τὴν ζωὴ τους καὶ τὸ μαρτύριό τους γιὰ τὸν Χριστό. «Ὅριστε, νὰ ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἀφοῦ πέθαναν γιὰ τὸν Χριστό καὶ εἶναι ζωντανοί, τί ἄλλο θέλουμε; Ἡ πίστη μας εἶναι ζωντανὴ καὶ μοναδική». Ἐπίσης ἔλεγε σὲ ὄσους ρωτοῦσαν γιὰ τὰ ἡμερολόγια πὼς «δὲν μᾶς σώζουν τὰ ἡμερολόγια ἀλλὰ ἡ Πίστη καὶ τὰ ἔργα μας». Γιὰ τὸ θέμα τὸν ταυτοτήτων εἶχε τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀναγράφεται σὶς ταυτότητες ἡ ὁμολογία «Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος».

Χριστιανικά τὰ τέλη. Ἡ κοίμησή του συνέβη στὶς 4 Αὐγούστου τοῦ 2009 στὸ Νεοχώρι, ποὺ ἦταν καὶ ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῆς ἱερατικῆς του διακονίας. Στὸ κρεβάτι πλέον, γιὰ πολὺ καιρὸ ἀποδυναμωμένος, περίμενε νὰ τὸν καλέσει ὁ Κύριος, ποὺ τόσο ἀγάπησε καὶ με τόσο ζῆλο ὑπηρετήσε, τηρώντας τὸν νόμον του, ποὺ συγκεφαλαιώνεται σὶς δύο ἐντολές, νὰ ἀγαπήσεις τὸν Θεὸ σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτό σου. Πηγαίναμε γιὰ πολλοὺς μῆνες καὶ τὸν κοινωνούσαμε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Πάντα περίμενε με εὐλάβεια καὶ ὅσο τὸν κρατοῦσαν τὰ πόδια του, σηκωνότανε ὄρθιος μόνος του. Ἐπειτα προσπαθοῦσε νὰ εἶναι ὄρθιος με τὴν βοήθεια τῶν παιδιῶν του, ἢ κάποιων ἀνθρώπων ποὺ τύχαινε νὰ εἶναι στὴν οἰκία του. Ὅταν πλέον τὸν ἐγκατέλειψαν οἱ δυνάμεις του, περίμενε στὸ κρεβάτι, ὅπου βίωνε με ἰώβεια ὑπομονὴ τοὺς τελευταίους πόνους καὶ ἐμεῖς δὲν ἀντέχαμε νὰ τὸν βλέπουμε νὰ δοκιμάζεται. Κάποτε ἀνεβήκαμε μαζί με τὴν πρεσβυτέρα μου Πηνελόπη νὰ πάρουμε τὴν εὐχή του, συναισθανόμενοι ὅτι ὁ Γέροντας ἐτοιμάζεται νὰ ἀφήσει τὰ ἐπίγεια. Ἀφοῦ τὸν ἀσπασθήκαμε γιὰ τελευταία φορὰ ἐν ζωῇ, φύγαμε ἀπὸ τὴν οἰκία του. Κοντά του ἦταν ἡ πρεσβυτέρα του Πολυζένη, ποὺ τοῦ ἔκανε πολὺ μεγάλη ὑπακοὴ ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, τὰ παιδιὰ του, ἡ Θεοδώρα, ὁ Χρῆστος καὶ ἡ νύφη του Ἀναστασία. Δέν πρόλαβε νὰ περάσει μία ὥρα καὶ μᾶς ἐνημέρωσαν τὰ παιδιὰ του γιὰ τὴν κοίμησή του, τὴν ὁποία βίωσαν ὡς μετάσταση. Σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα κατέφτασαν ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεώς μας, γιὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὸ σκηνωμὰ του, νὰ τὸ ντύσουν τὰ ἱερά ἄμφια, σύμφωνα με τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ Σταυρὸς του, κατὰ παράδοξο τρόπο, παρατηρήσαμε πὼς εὐωδίαζε. Πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ τὸν γνώρισαν καὶ ἔμαθαν γιὰ τὴν κοίμησή του, ἄρχισαν πολὺ νωρὶς νὰ ἔρχονται, γιὰ νὰ πάρουν γιὰ τελευταία φορὰ τὴν εὐχή του. Τὸ σκηνωμὰ του παρέμεινε ζεστὸ ἕως καὶ τὴν ὥρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ του. Τὴν ἐπομένη ἔφτασε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Μακάριος, πρωτοστάτησε καὶ ἐκφώνησε τὸν ἐπικήδειον λόγο γιὰ τὸν Γέροντα. Ψάλαμε ὅλοι μαζί τὴν νεκρώσιμο ἀκολουθία εἰς ἱερέα, οἱ ἱερεῖς σήκωσαν τὸ σεπτὸ του σκηνωμὰ καὶ ἡ πομπὴ ὄδευε στὴν τελευταία κατοικία τοῦ λειψάνου του. Ἐνταφιάστηκε πίσω ἀπὸ τὸν Ναὸ τῶν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης, στὸν τόπον ποὺ ὑπέδειξε καὶ ἐτοίμασε ὁ ἴδιος δύο χρόνια πρὶν. Ζήτησε νὰ

μοιραστεί τὸ βιβλίον «Κατάθεση μαρτυρίας», ποὺ ἔγραψε ὁ ἴδιος καὶ φρόντισε νὰ ἐκδοθεῖ μὲ δικὰ του ἔξοδα, εὐλογία τὴν ἡμέρα τῆς κηδεῖας του πρὸς δόξαν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἡμέρα ἡλιόλουστη, 4 τοῦ Αὐγούστου, ὥρα δώδεκα τὸ μεσημέρι, ζέστη πολὺ, ὅμως μαζὶ μὲ τὴν συγκίνηση καὶ τὸν θρῆνο ὅλων μας, ἦρθε νὰ θρηνήσῃ καὶ ἡ φύση, ὅπως διαβάζουμε στοὺς βίους τῶν Ἁγίων. Ἀμέσως μαζεύτηκαν σύννεφα καὶ ἄρχισε νὰ ψιχαλίζει γιὰ λίγο, μὲ διάκριση ἔκλαψε γιὰ λίγο ὁ οὐρανός, φόρεσε τὰ πένθιμα ἢ φύση, καὶ ἔπειτα γιὰ τὸν λόγο, ὅτι παραδίδαμε δίκαιο στὴ γῆ, ἦρθε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου γιὰ νὰ μὴν χαλάσῃ ἢ τελευταία ἀκολουθία τοῦ κόσμου μὲ τὸν Γέροντα τῆς Ἀγάπης. Ὁ Γέροντας ἀνέβηκε γιὰ τοὺς οὐρανοὺς κοντὰ στὸν Χριστὸ καὶ στοὺς πολυαγαπημένους του ἁγίους. Θὰ φύγω, ἔλεγε, ἀλλὰ θὰ σᾶς βλέπω. Ὁ π. Εὐσέβιος Βίττης εἶπε σὲ πνευματικοπαῖδι του: «παιδί μου, ἂν εἶδες τὸν πάπα-Γιάννη τοῦ Νεοχωρίου, εἶδες Ἅγιο».